

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Bc. L. K.**, zastoupený Mgr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc, proti žalovanému: **Magistrát města Ostravy**, se sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: GasNet, s. r. o., se sídlem Klášská 940/96, Ústí nad Labem, zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2023, čj. SMO/334067/23/ÚpaSŘ/Sni, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2024, čj. 22 A 31/2023-48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2024, čj. 22 A 31/2023-48, **s e r u š í**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2023, čj. SMO/334067/23/ÚpaSŘ/Sni, **s e r u š í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **20 342 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Územním rozhodnutím z 15. 11. 2022 umístil Úřad městského obvodu Slezská Ostrava (dále jen „stavební úřad“) stavbu „REKO MS Ostrava – Hladnov 2. etapa 2. část“ na konkretizovaných pozemcích v katastrálním území Slezská Ostrava a Muglinov. Konkrétně mělo jít o výměnu potrubí již existujícího plynovodu. O toto rozhodnutí

požádala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „OZNŘ“). Proti tomuto územnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání. Jelikož žalobce vlastní nemovitosti, které sousedí s pozemkem stavby, tak měl za to, že stavební úřad s ním měl jednat jako s účastníkem řízení. Toto odvolání zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím pro nepřípustnost. Ačkoliv žalovaný souhlasil s žalobcem v tom, že jeho nemovitosti sousedí se stavbou, tak shledal, že nové potrubí nevnese do prostředí nové vlivy a že realizace stavby bude jen krátkodobá. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[2] Krajský soud se zaměřil na otázku, zda žalobcovy vlastnické právo mohlo být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Závěr, že žalobcovy nemovitosti sousedí s pozemky stavby, je totiž nesporný [§ 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. K otázce přímého dotčení krajský soud zrekapituloval, co ve vztahu k tomuto neurčitému právnímu pojmu dovodila judikatura. Shledal, že zatímco žalovaný se velmi precizně zabýval charakterem samotné stavby i charakterem její realizace, tak žalobce na tyto konkrétní závěry žalovaného v žalobě reagoval příliš obecně. Pokud jde o žalobcem navrhované fotografie, tak těmi se krajský soud nezabýval, neboť jednak žalovaný již posoudil otázku zvýšené prašnosti, a také žalobce k těmto fotografiím neuvedl nic bližšího. Co se týče otázky nesprávně posouzeného stavebního záměru, tak k ní krajský soud konstatoval, že předmětem nyní projednávaného sporu je toliko otázka účastenství. Je přitom irelevantní, zda jde o pouhou rekonstrukci či o novou stavbu. Pro účastenství je relevantní, že jde o podzemní liniovou stavbu. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobci mělo být přiznáno postavení účastníka také proto, že v předchozím (zastaveném) územním řízení byl účastníkem. Žalobce, dle krajského soudu, v tomto ohledu nespornuje rozhodovací důvod žalovaného, že první a druhá (nynější) žádost OZNŘ o územní rozhodnutí se liší, a naopak stále opakuje svoji argumentaci z odvolání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného a OZNŘ

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel má za to, že měl být účastníkem územního řízení. Z judikatury vyplývá, že v případě pochybností by se mělo rozhodovat ve prospěch účastenství (rozsudek NSS z 19. 6. 2009, čj. 5 As 67/2008-111, č. 2029/2010 Sb. NSS). Vliv na účastenství přitom může spočívat i v pouhé změně místních poměrů (rozsudek NSS z 13. 11. 2020, čj. 5 As 270/2019-69). Pokud jde o naplnění podmínek podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tak stěžovatel byl realizací stavby přímo dotčen. Byl dotčen zvýšeným hlukem i prašností. Dále došlo k rekonstrukci komunikace vedoucí k jeho nemovitostem anebo k přerušení dodávky plynu do jeho domu. Ze správního spisu vyplývá, že tyto práce trvaly více než čtyři měsíce. Šlo tedy o imise, které neodpovídaly běžným poměrům. To vyplývá také z přiložených fotografií. Není třeba požadovat, aby fotografie dokumentovaly každý den realizace stavby.

[4] Krajský soud se nesprávně vypořádal s námitkou, že OZNŘ postupovala při plánování stavby účelově. Zatímco původně OZNŘ plánovala napojit na nový plynovod úplně všechny nemovitosti v dané ulici, tak v nyní posuzovaném řízení požádala o napojení všech nemovitostí s výjimkou nemovitostí stěžovatele. Tím se vyhnula požadavkům stěžovatele, které pro ni byly příliš zatěžující. Dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně

pokračování

některých zákonů (energetický zákon), přitom platí, že plynovodní soustava má být zřizována a provozována ve veřejném zájmu. V tomto ohledu je třeba veřejný zájem chápat jako zájem na rovných podmínkách odběratelů, aby se mohli napojit na distribuční soustavu. Tímto zájmem se měla řídit nejenom OZNŘ, ale i správní orgány. OZNŘ přitom nevysvětlila, proč z rekonstrukce vynechala nemovitosti stěžovatele. Rozhodovací důvod krajského soudu, tj. že první a druhá žádost OZNŘ o územní rozhodnutí se liší, tedy neřeší podstatu této námitky.

[5] Pokud by stěžovatel chtěl dobudovat přípojky na nový plynovod, tak by musel opět zasahovat do tělesa nově opravené komunikace. Nové přípojky tak již reálně nepůjde vybudovat. Správní orgány také měly zkoumat životnost, bezpečnost a způsobilost dosavadního plynovodu. Jestliže OZNŘ takto účelově stěžovatele vyčlenila, tak to měly být správní orgány, kdo měl chránit práva stěžovatele a vzít jej za účastníka. To platí tím spíše, jestliže stavební úřad věděl o předchozí procesní aktivitě stěžovatele. Posuzovaná stavební činnost přitom nebyla žádnou rekonstrukcí, při které by pouze došlo k výměně potrubí, ale šlo o výstavbu nového plynovodu.

Vyjádření OZNŘ a žalovaného

[6] OZNŘ se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Stěžovatel byl účastníkem předchozího územního řízení. Stěžovatel nicméně požadoval zcela nestandardní požadavky, které znemožňovaly uzavřít jakoukoliv dohodu (OZNŘ vyjmenovala požadavky stěžovatele, které se zejména týkaly jeho finanční kompenzace). Pokud by každý ze 63 dotčených odběratelů měl takto nadstandardní požadavky, tak by nebylo možné stavbu vůbec uskutečnit. OZNŘ musela v tomto ohledu postupovat s péčí řádného hospodáře. Povinnost, aby OZNŘ uvedla nemovitosti stěžovatele do původního stavu, přitom vyplývá z § 59 odst. 4 energetického zákona. Dalším vyjednáváním se stěžovatelem by došlo k prodloužení stavby, a tedy k další škodě na tomto rozsáhlém projektu. Z těchto důvodů vzala OZNŘ svoji původní žádost zpět a podala novou žádost v takové podobě, ve které záměr již nenarušoval nemovitosti stěžovatele.

[7] Námitky stěžovatele o dotčení jeho vlastnického práva jsou příliš obecné. Posuzovaná stavba je podzemní, takže nemůže do jeho nemovitostí zasáhnout. Při stavební činnosti nevznikaly nepřiměřené imise, resp. stěžovatel byl povinen strpět ty imise, které se stavbou souvisí. Stěžovateli bude i nadále dodáván plyn ve stejné kvalitě, v jaké je dodáván okolním odběratelům. Pokud ustoupí ze svých požadavků, tak nový plynovod již je připraven na napojení k jeho nemovitostem. Důvodem pro stavbu nového plynovodu byl přechod na novou technologii přenosu plynu, nikoliv nevyhovující stav dosavadního plynovodu.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že předmětem nyní projednávaného sporu je otázka účastenství stěžovatele na územním řízení. Předmětem sporu není územní

rozhodnutí jako takové. Část kasační argumentace však sporuje právě věcný obsah územního rozhodnutí. Jelikož se tedy tyto námitky mívají s předmětem tohoto sporu, tak je soud považuje za nepřipustné a věcně se jimi nezabýval (rozsudek NSS z 29. 8. 2024, čj. 8 As 211/2023-69, bod 23). Jde o námitky podrobněji rozebrané v bodech [20] až [22] tohoto rozsudku.

Námitky ohledně účastenství

[11] Nejvyšší správní soud se tedy věcně zabýval námitkami, které se týkají účastenství stěžovatele na územním řízení. V tomto ohledu připomíná, že stejně, jako se liší předmět územního a stavebního řízení, může se lišit i okruh jejich účastníků (rozsudek NSS z 13. 10. 2023, čj. 8 As 146/2022-30, bod 22). Územní řízení se, ve vztahu k vlastníkově sousedního pozemku, zabývá zpravidla dlouhodobým vlivem zrealizované stavby na jeho vlastnická práva. Naopak stavební řízení se více zabývá vlivem samotné realizace stavby, tj. spíše dočasněho vlivu stavebních činností na tato práva. V nyní projednávané věci jde o záměr, který vyžaduje pouze územní rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. f) bod 6 stavebního zákona]. Stavební úřad proto již v územním rozhodnutí uvedl nejenom podmínky umístění stavby, ale také podmínky její realizace, což učinit mohl: *Územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr, vymezí pozemky pro jeho realizaci, případně stanoví podmínky pro (...) realizaci záměru (...)* (§ 92 odst. 1 stavebního zákona; strana 5 územního rozhodnutí). Účastenství stěžovatele tak mohlo vyplývat jak z podmínek uskutečňování stavby, tak ale i z podmínek její následné existence.

[12] Oba tyto druhy účastenství jsou shodně založeny na podmínce tzv. přímého dotčení: *Účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno* [§ 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. *Účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno* [§ 109 písm. e) stavebního zákona]. Jako přímé dotčení lze chápat změnu poměrů z důvodu stísnění, hluku, prachu, zápachu, kouře, vibrací, světla atd., tedy dotčení imisemi. Z výše citovaných ustanovení také vyplývá, že účastenství vlastníka sousedního pozemku je založeno již pouhou možností (potencialitou) přímého dotčení jeho práv. Posouzení přímosti (intenzity) tohoto dotčení přitom bude záviset na individuálních okolnostech věci, např. na povaze posuzované stavební činnosti či vzdálenosti od místa stavby. Podmínkou účastenství ovšem není to, aby stavební úřad vyhověl případným námitkám účastníka. Tato východiska vyplývají také ze setrvalé judikatury (rozsudky NSS z 31. 7. 2013, čj. 7 As 17/2013-25, č. 2932/2013 Sb. NSS; z 11. 4. 2019, čj. 4 As 17/2019-68, body 26 a 27; z 24. 4. 2024, čj. 8 As 217/2022-48, body 30 a 31).

[13] Stěžovatel ohledně průběhu výstavby namítá, že z důvodu rozkopání komunikace docházelo ke zvýšené hlučnosti, prašnosti a dočasnému odstavení dodávek plynu (na dopravní omezení již v kasační stížnosti neupozorňuje). Co se týče dočasných odstávek dodávek plynu, tak tento argument stěžovatel vznesl až v kasační stížnosti, ačkoliv tento důsledek stavebních prací mohl logicky očekávat, a mohl jej tedy vznést již v odvolání a žalobě. Tímto argumentem se tak Nejvyšší správní soud pro jeho nepřipustnost nezabýval (z právní věty rozsudku NSS z 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS).

pokračování

[14] Krajský soud se zabýval otázkou hlučnosti a prašnosti v bodě 12 napadeného rozsudku. Konstatoval, že žalobní námitky byly příliš obecné, neboť nespороvaly konkrétní rozhodovací důvody žalovaného. Ztotožnil se proto se závěry žalovaného, na které odkázal. Jde-li o posouzení žalovaným, tak ten na straně 10 svého rozhodnutí uvedl, že 1) územní rozhodnutí stanovilo dostatečné podmínky ke snížení prašnosti, 2) stěžovatel nevysvětlil, v čem konkrétně má spočívat jeho omezení hlukem a prašností a 3) stavba má být uskutečňována jen 3,5 měsíce, přičemž výkopové práce se mají konat pouze v úvodní fázi stavby.

[15] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatel v žalobě proti některým konkrétním rozhodovacím důvodům žalovaného nepostavil protiargumenty. Například nespороval, zda výkopové práce skutečně probíhaly jen v úvodní fázi. Oproti tomu ovšem již spороval účinnost protiprachových opatření, což i dokládal fotografiemi dokládajícími zasypání jeho nemovitostí prachem ze stavební činnosti. Poukazoval také na to, že bude probíhat kompletní rekonstrukce komunikace.

[16] Nejvyšší správní soud má ovšem za to, že rozhodovací důvody žalovaného neobstojí, neboť jsou v rozporu s východisky popsány v bodě [12] tohoto rozsudku. Žalovaný postavil své rozhodnutí na tom, že dotčení stěžovatele bude jen krátkodobé, přičemž se odkázal na rozsudek NSS z 24. 10. 2022, čj. 3 As 173/2020-43, bod 21. Z tohoto rozsudku skutečně vyplývá, že stavební práce, které tehdy měly trvat 14 dní, nejsou „časově náročné a nejsou proto způsobilé zasáhnout právní sféru stěžovatele.“ To však není případ nyní projednávané věci, kdy výstavba byla plánována na 3,5 měsíce (stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že výstavba trvala více než 4 měsíce, nicméně její skutečnou délku soud nehodnotí). I kdyby výkopové práce byly skutečně prováděny pouze v úvodní fázi výstavby, tak přinejmenším ve vztahu k prašnosti to nevylučuje možnost, že kvůli rozkopání ulice bude prašnost vznikat po celou dobu výstavby. Pakliže žalovaný v tomto ohledu uvedl, že vůči prašnosti mají být přijata protipatření, tak tím sám připustil, že tuto prašnost očekává, resp. že její vznik je možný. Ve vztahu k hlučnosti by pak žalovaný musel vysvětlit, proč neočekává, že při následných fázích výstavby již hluk nebude vznikat. Pokud jde o žalovaným odkazovaný rozsudek krajského soudu z 28. 7. 2021 čj. 22 A 76/2020-35, bod 18, tak platí, že skutečnost, že stavba nevyžaduje složité stavební postupy a ani speciální strojní vybavení, neboť jde o běžnou stavební činnost, automaticky neznámá, že takové stavební práce nebudou mít žádný potenciál přímého zásahu do práv souseda. Budou stavby, kdy tomu tak skutečně bude. Tento závěr však nelze automatizovat. Relevantní je proto bude, zda daná výstavba (nehledě na její složitost) má potenciál přímého dotčení práv souseda. Nejvyšší správní soud závěrem nesouhlasí ani s konstatováním žalovaného, že by stěžovatel měl uvést, „v čem konkrétně má spočívat omezení užívání jeho nemovitostí při provádění výkopů právě hlukem či zvýšenou prašností.“ V tomto ohledu platí, že již samotná očekávatelná zvýšená hlučnost či prašnost mohou být tím „omezením“, jež může založit účastenství, přičemž stěžovatel na toto v odvolání upozornil (strana 4 druhý odstavec odvolání).

[17] Dle Nejvyššího správního soudu tedy závěry žalovaného ohledně hlučnosti a prašnosti neobstojí. Neobstojí ani závěr krajského soudu, že příslušné žalobní námitky stěžovatele byly příliš obecné. Stěžovatel na straně 4 čtvrtém odstavci žaloby popsal imise, které se mohly přímo dotknout jeho práv a které měly překračovat rámec místních poměrů.

Tato tvrzení podložil fotografiemi. Ačkoliv Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že k nim stěžovatel neuvedl nic bližšího, tak zároveň konstatuje, že tyto fotografie mohou dobře ilustrovat vzniklou prašnost.

[18] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že stěžovatel naplnil podmínky účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, resp. shledal výše popsany okruh námitek důvodným.

Námítky ohledně územního rozhodnutí jako takového

[19] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se i k námitkám, které vyhodnotil jako nepřípustné (bod [10] tohoto rozsudku).

[20] Jednak jde o námitku rozporu územního rozhodnutí s veřejným zájmem na rovném přístupu k plynovodní soustavě. Tato námitka se vztahuje k otázce, zda stavební úřad povolil takovou potrubní síť, která v rozporu s energetickým zákonem diskriminuje stěžovatele. Tato námitka tedy věcně sporuje projektovanou a schválenou podobu nové plynovodní sítě. Aby ale měla vliv i na otázku účastenství, tak by tato námitka musela vysvětlit, proč se rozvržení nové plynovodní sítě přímo dotýká vlastnického práva nebo jiných věcných práv stěžovatele (§ 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. Stěžovatel v tomto ohledu argumentuje nemožností dobudovat nové přípojky do jeho nemovitostí, neboť toto dobudování bude opět vyžadovat rozkopání ulice. Dle Nejvyššího správního soudu může tato skutečnost „pouze“ zkomplikovat projekt a jeho realizaci, avšak *a priori* nemusí jít o jeho nepřekonatelnou překážku. V tomto ohledu lze souhlasit s krajským soudem, že stavební úřad byl vázán žádostí OZNŘ, přičemž otázka, zda stavební úřad měl vyzvat OZNŘ k přepracování této žádosti (dokumentace), se vztahuje k věcnému obsahu územního rozhodnutí, a tedy přesahuje předmět tohoto sporu. Pokud se tedy nová žádost (dokumentace) o územní rozhodnutí lišila, tak procesní aktivita stěžovatele v předcházejícím řízení nemusela bez dalšího znamenat, že by měl být přibrán jako účastník také do nového řízení.

[21] Ani námitka poukazující na veřejný zájem na rovných dodávkách plynu, kterým argumentuje stěžovatel, není námitkou, která by se týkala účastenství žalobce v posuzovaném územním řízení. Stěžovatel totiž nesporně konstatování OZNŘ, že stále dostává plyn za stejných obchodních podmínek a kvalitě jako ostatní odběratelé. Námitka o bezpečnosti dosavadního potrubí pak věcně primárně sporuje podobu nové plynovodní sítě, která se má skládat z nového i dosavadního potrubí. Není proto na místě zabývat se touto otázkou v rámci posuzování účastenství.

[22] Stěžovatel dále namítá, že v územním řízení nedošlo k nahrazení dosavadního potrubí, ale k položení nového potrubí vedle toho dosavadního. Pokud stěžovatel brojí touto námitkou proti formulaci stavebního úřadu na straně 2 prvním odstavci územního rozhodnutí, dle které má dojít k výměně dosavadního potrubí za nové (a tedy nikoliv k souběžnému umístění nového potrubí), tak v takovém případě jde o další námitku, která nepřípustně brojí proti územnímu rozhodnutí jako takovému.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost než zrušit žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, zvolil Nejvyšší správní soud tuto možnost. Nejvyšší správní soud tedy v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[24] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel úspěšný byl, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Žalovaný naopak úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[25] Náklady stěžovatele v řízení o žalobě tvoří odměna zástupce a soudní poplatek. Soudní poplatek činí částku 3 000 Kč [položka č. 18 bod 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků (příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích)]. Odměna zástupce pak zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], a činí v dané věci 3 100 Kč za úkon [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 3 advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna zástupce stěžovatele v řízení o žalobě tak činí celkem 6 800 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, což Nejvyšší správní soud ověřil v Registru plátců DPH. Proto mu náleží zvýšení odměny o 21% sazbu této daně, celkem o 1 428 Kč. Náklady řízení o žalobě tak celkově činí částku 11 228 Kč.

[26] Náklady stěžovatele v řízení o kasační stížnosti pak taktéž tvoří soudní poplatek a odměna zástupce. Soudní poplatek za kasační stížnosti činí 5 000 Kč (položka 19 Sazebníku soudních poplatků). Odměna zástupce zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 3 advokátního tarifu], a paušální částka ve výši 300 Kč. Taktéž je odměna zástupce stěžovatele zvýšena o DPH, tedy o 714 Kč. Náklady stěžovatele v řízení o kasační stížnosti tak činí 9 114 Kč.

[27] Výsledný součet nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 20 342 Kč.

[28] Žalovaný je povinen stěžovateli zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. března 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu